

Hrvatska U prijevodu

Potres na Banovini i stradanja kroz oči nekoliko volontera: 'Ljudima je i razgovor bio dovoljan'

Objavio Ivana Josipović - 20. kolovoza 2021. u 22:20

Foto: Privatni album, montaža narod.hr

28. prosinca, u 6 sati i 28 minuta Banovinu je pogodio jak potres magnitude 5,0 prema Richteru. Bio je to početak razornih podrhtavanja tla na tom području. Još jači, snage 6,2, dogodio se 29. prosinca. Val dobrote zahvatio je tada Banovinu, ljudi iz Hrvatske, ali iz cijeloga svijeta, stigli su pomoći – onako kako su mogli u tim uvjetima. Ovim putem donosimo riječi četiri volontera, dvije žene i dva muškarca. Svi su oni pomagali od srca, a svaka je priča različita.

Priča prva

TEKST SE NASTAVLJA NAKON OGLASA

Akcijske cijene ulaznih vrata – provjerite ponudu najvećeg proizvođača ALU ulaznih vrata u Europi!

Za dodatne sličice i "N" naljepnice potražite posebno označene proizvode u trgovinama NTL grupe!

Sponsored by Midas

“Jednostavno volim pomagati ljudima jer to je moglo snaći i nas, tuga i žalost. Mogla sam samo razgovorom i fizički pomoći, a ne financijski, no ljudima je bio i razgovor dovoljan da znaju da nisu sami i zaboravljeni”, ispričala je za Narod.hr Patricija Vlah.

1 od 7

Foto: Privatni album

“Danas kad gledam **zgražam se na našu državu što ljudima ne omogući adekvatan smještaj**. I sama sam bila u kontejneru 15 dana i mogu reci da je strašno”, dodaje Patricija, koja je inače iz Rijeke i koja nam kaže kako je sve vrijeme uz nju bio sin od 7 godina.

Priča druga

“Na dan potresa radila sam u sisačkoj bolnici... Taj **potres donio je potres u moj život**, okrenuo ga naopako...”, počinje priču **Martina Liković**, poznatija pod nadimkom Tina ili Tinči, koja inače živi u Petrinji.

“Jecaji ljudi, plač, vriskovi, tlo koje je pod mojim nogama išlo po metar u zrak, nisam u tom trenutku mogla sebi pomoći od šoka... Nakon par minuta sve je utihnulo i odjednom je opet počeo vrisak ljudi, trčanje, plač, sirene. **Gledala sam kako ljudi krvavi izlaze iz bolnice, trče, plaču, mole se**. Tišina je nastala u par minuta kada nas nekolicina nije mogla doći do svojih obitelji i djece. Pacijenti su zapomagali i bojali se. Nas 6 odlučilo se ući u zgradu Zarazne i **izvući sve pacijente na rukama bez razmišljanja**. Ne znam da li je to tada bio adrenalin, slom, šok ili neznanje... znam samo da mi je bilo u glavi da nitko ne strada. **Izvukli smo nakon 20 minuta cijeli odjel na cestu i u šator**. Ljudi su ležali na asfaltu, zbunjeni i zahvaljivali čak i na samom pozdravu. Mislim da je to bio jedini trenutak kada su se ljudi istinu poštivali”, opisuje nam trenutke iza potresa.

1 od 5 □ □

Foto: Privatni album

“Sjela sam na rubnjak i gledala sve te ljude. S prozora Intenzivne su mahale sestra i doktorica, ostale su same s troje pacijenata u komi. Nisam razmišljala o ničemu nego kroz krv, staklo, šutu imam osjećaj da sam se popela za dvije minute na zadnji kat i tad se dogodio drugi potres. **Kroz glavu mi je prošlo milijun misli i o tome kako je možda moja misija u ovom životu zbilja od srca pomagati**”, prisjeća se.

“Nakon sto sam došla kući i zagrlila dijete spakirala sam sve što sam imala sjela u auto o krenula prema Brnjeuši. Prizori su bili užasni. Tu počinje moje volontiranje”, opisuje nam.

Martina je dala sve od sebe – od svoje ušteđevine, odjeće, hrane, do svog automobila. Ona ne žali, ali imat će i lijepu uspomenu – donatorica iz Austrije postala je kuma njezinom djetetu.

Mnogi Martinu pamte po nečem drugom. Otkrila je nekoliko tajnih skladišta i borila se.

“Zapela sam mnogima za zub. Toliko su me vrijeđali. Ali su me i dizali. Ljudi koji me ne znaju su mi postali istinski prijatelji. **Više su bili zahvalni oni koji su dobili samo brašno i vodu nego oni koji su dobili pune kombije. Kad te netko od srca zagrlji i plače s tobom – podiže te**”, zaključuje volonterka Martina.

Priča treća

“**Moje volontiranje je počelo i prije potresa, točnije 6.12.2020. godine**, kad sam vidio kako obitelj Bjelac, žena s troje djece, iz Petrinje treba pomoć. Tražili su hranu i odjeću, koju smo odnijeli na sv. Nikolu. No, kad sam vidio kakva je situacija odlučio sam da im napravimo sve. Cijelu kuću smo sredili, sve osim zidova na kući je novo. Završili smo to na Badnjak, sređivali sve do 28.12., kad je ujutro bio prvi potres. Kako smo radili tu kuću proširila su nam se poznanstva po cijeloj Europi. Onda se to proširilo i nakon potresa, ljudi su mi se javljali da krenemo dalje raditi, i to me tjeralo da idem naprijed. Kod svoje sam kuće napravio stožer, gdje smo 2 mjeseca dijelili hranu, odjeću, grijalice. U svom sam dvorištu napravio šator od 70 kvadrata o svom trošku i uz pomoć donatora smo 42 dana dijelili 350 obroka dnevno. Napravio sam **akciju za malog Marka iz Letovanića**, kompletnu kuću, štalu, kotlovnice, garažu, kupili smo auto i ostavili 11 tisuća kuna gotovine. To smo odrađivali s volonterima, bez države, bez institucija, bez pomoći županije, grada, čisto moja priča s volonterima, sa sportašima koji su mi slali dresove za aukcije, kako bi prikupili što više novca. Dolazili su dečki iz Zagreba, iz Rijeke, iz Dalmacije. Od toga su **dvojica ostala kod mene, tu žive jer su ih izbacili iz kontejnerskog naselja**”, opisuje nam **Saša Osenički**, volonter, ali i dobitnik nagrade Ponos Hrvatske kao i nagrade ‘Zlatno srce’ grada Petrinje, koji živi u Petrinji.

“Napravili smo i **majice s natpisom ‘53nja u srcu’ s datumom**. Uz majice i od donacija smo za obitelj Zgurić kupili kuću koju adaptiramo. S gospođom **Dubravkom Mandić** je nastala knjiga **‘Ne plaćite gradovi moji’** koja je isto u donatorskoj priči. Jedan dio smo prodavali za **obitelj Zgurić**. Sad smo u sedam dana prodali 50 knjiga gdje sam organizirao za pet obitelji odlazak na more. Dvije idu od tih knjiga, a tri smo riješili na neki drugi način”, opisuje nam Saša.

1 od 8 □ □

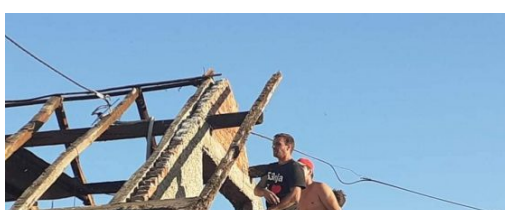

Foto: Privatni album

“Napisao sam i pjesmu koju bi Croatia Records trebala izbaciti kroz sedam dana, koja se zove **‘Izgubljeni grad’**”, opisuje nam.

“Za mene je ovo Božji poziv. Prvu kuću smo krenuli na sv. Nikolu, završili je na Badnjak. Moja kuća je, hvala Bogu, ostala čitava. Neke stvari su se uništile, ali kako je drugim ljudima to je zanemarivo. Onda sam se odlučio dati sebe cijelog za pomoć drugima”, dodao je.

“Spojio sam se s ljudima iz cijeloga svijeta, od Kanade, Amerike, Irske, Njemačke, Mađarske, Slovenije, cijela Hrvatska. Sam sam si zacrtao takve obaveze, zato to toliko dugo traje. Kad završimo kuću obitelji Zgurić onda ćemo malo stati. Zapustio sam sebe, obitelj, posao i sve ostalo”, kaže nam i opisuje probleme s kojima se susreće.

“Ljudi su postali nepovjerljivi. Puno ljudi koji su izvana uplaćivali novce udrugama, na račun grada, pitaju se gdje je to završilo. Ljudi me pitaju zašto nije došlo do onih do kojih je trebalo, ja to ne znam i ne želim se petljati”, kaže.

“Ja sam dijete rata. Sve te stvari koje sam doživio kao dijete, imam sina i kćer koji su sad godina koliko sam ja imao u ratu. Znam što sam prošao tada, a oni prolaze sada i gore. Samo sam išao naprijed i gledao da se ljudima što više pomogne”, kaže nam na pitanje od dojmovima nakon potresa.

“Sad je sve teže naći volontere, a i materijal je poskupio”, ističe, a na pitanje kako se osjeća nakon svega što je učinio:

“Srce mi je veliko, puno, osjećam se ispunjeno, iako ima i negativnih komentara i svega”, zaključuje i zabrinuto nam spominje probleme koje ljudi imaju, a ne rješavaju se, kao i odlazak mnogih jer ne vide bolje sutra.

Priča četvrta

Jedan od volontera koje smo kontaktirali želio je ostati anonimn. 30.12. došao je volontirati iz Kaštel Starog i još nijedan dan nije bio kod kuće. Pomagao je u Crvenom križu, volontirao posvuda, a onda se priključio Saši Oseničkom. On i još jedan volonter dobili su bili kontejner za stanovanje, ali su ih izbacili, pa sada živi kod Saše.

* Tekst je objavljen u sklopu projekta poticanja novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije

Podržite nas! Kako bismo Vas mogli nastaviti informirati o najvažnijim događajima i **temama koje se ne mogu čitati u drugim medijima**, potrebna nam je Vaša pomoć. Molimo Vas podržite Narod.hr s 50, 100, 200 ili više kuna. Svaka Vaša pomoć nam je značajna! Hvala Vam! Upute kako to možete učiniti možete pronaći **OVDJE**

Izvor: narod.hr